

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urtos/7/2019
Identifikačné číslo spisu:	2019010016
Dátum vydania rozhodnutia:	03.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:2019010016.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci odsúdenej Y. P., v konaní o podmienечnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody vykonávaného na základe rozsudku Krajského súdu v Trnave z 13. januára 2015, sp. zn. 6 Ntc 12/2014 o uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu v Brne z 24. mája 2013, sp. zn. 53 T 1/2013 v spojení s uznesením Vrchného súdu Olomouc zo 6. novembra 2013, sp. zn. 3 To 103/2013 a iné, na neverejnom zasadnutí v Bratislave dňa 3. septembra 2019, o sťažnosti odsúdenej Y. P. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 20. júna 2019, sp. zn. 5 Ntc 5/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnuté rozhodnutie s a z r u š u j e a Krajskému súdu v Trnave s a u k l a d á, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Trnave (ďalej aj „súd prvého stupňa“), rozhodol tak, že podľa § 66 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (správne Trestného zákona) návrh riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Nitra o podmienечné prepustenie odsúdenej Y. P., narodenej XX. U. XXXX, toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Nitra, z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý jej bol uložený

- rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 13. januára 2015, sp. zn. 6 Ntc 12/2014, ktorým bol uznaný rozsudok Krajského súdu v Brne z 24. mája 2013, sp. zn. 53 T 1/2013 v spojení s uznesením Vrchného súdu Olomouc zo 6. novembra 2013, sp. zn. 3 To 103/2013 a
- rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 14. novembra 2017, sp. zn. 2 T 62/2010, zamietol.

Krajský súd v Trnave v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že odsúdená Y. P. formálnu podmienku pre podmienечné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, a to výkon polovice uloženého trestu, splnila. Z materiálnych podmienok však splnila len jednu. Vzhľadom na to, že nebola disciplinárne potrestaná, opakovane získala disciplinárne odmeny, bola aktívna a k plneniu povinností

mala pozitívny prístup, plnením svojich povinností vo výkone trestu odňatia slobody preukázala čiastočné polepšenie. Osoba odsúdenej, jej predchádzajúci život, závažnosť spáchaných trestných činov, spôsob spáchania, pohnútky k trestnej činnosti, nedávajú však podľa záverov súdu prvého stupňa záruku, že odsúdená v budúcnosti bude viesť riadny život. Krajský súd v Trnave v napadnutom rozhodnutí ďalej dôvodil, že aj keď pri svojom rozhodovaní prihliadal aj na hodnotenie riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Nitre, dosiahnutý stupeň nápravy odsúdenej nemohol posudzovať len podľa jej vzorného správania sa vo výkone trestu odňatia slobody, ale musel zohľadniť aj skutočnosť, či sa odsúdená zbavila všetkých záporných vlastností a sklonov, ktoré u nej viedli k spáchaniu trestnej činnosti, za ktorú uložený trest vykonáva, a či sa podmienkam výkonu trestu neprispôsobila len formálne. Aj napriek tomu, že odsúdená je vo výkone trestu odňatia slobody po prvýkrát, zostávajú podľa záverov súdu prvého stupňa dôvodné pochybnosti o tom, či možno od nej očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Hodnotiac všetky uvedené skutočnosti dospel súd prvého stupňa k záveru, že celkové pozitívne pôsobenie na osobu odsúdenej je v súčasnosti možné len počas výkonu nariadeného trestu odňatia slobody, pričom podmieneným prepustením odsúdenej by nebol naplnený jeden zo základných účelov trestu, ktorým je účinná ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov. Preto návrh riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Nitra na podmienené prepustenie odsúdenej z výkonu trestu odňatia slobody zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podala odsúdená Y. P. (ďalej aj „odsúdená“) v zákonom stanovenej lehote, riadne a včas, sťažnosť, ktorú osobitnými podaniami tak sama, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu bližšie zdôvodnila.

V písomných dôvodoch podanej sťažnosti po zrekapitulovaní napadnutého rozhodnutia, prostredníctvom svojho obhajcu uviedla, že preventívnu a resocializačnú efektivitu trestu odňatia slobody je možné hodnotiť v prvom rade osobami, ktoré bezprostredne a každodenne vidia mieru uzdravenia odsúdeného a môžu objektívne posúdiť, či aj pri ponechaní odsúdeného na slobode a uložení obmedzení je na neho možné pôsobiť preventívne proti páchaniu ďalšej trestnej činnosti a tým chrániť spoločnosť a v neposlednom rade uspokojiť záujmy obetí trestného činu. Vyjadrila presvedčenie, že aj po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, keďže bude monitorovaná na to určeným zariadením, bude naďalej zabezpečené upevňovanie jej pozitívnych návykov a postojov potrebných k vedeniu riadneho života. Navyše súd za pomoci monitorovacieho zariadenia bude mať účinný prostriedok na zistenie, či vedie riadny život a či dodržiava práve normy, plní si rodinné a ďalšie občianske povinnosti. Vyjadrila názor, že v súčasnosti je možné účel jej trestu dosiahnuť navrhovanou zmenou, preto požiadala, aby bolo jej sťažnosti vyhovie.

Odsúdená v ňou podaných dôvodoch sťažnosti uviedla, že spáchaný trestný čin dostatočne oľutovala, bude žiť usporiadaný život. V jej prípade došlo k úplnej náprave, čo ale nemala možnosť dokázať. Vo väzení je prvýkrát, dvakrát bola odsúdená za ten istý trestný čin. Vyjadrila názor, že deväť rokov je naozaj dostačujúci trest, a to vzhľadom aj na jej ťažké zdravotné problémy. V dôvodoch podanej sťažnosti odsúdená poukázala aj na skutočnosť, že súd prvého stupňa nedodrжал zákonom stanovenú lehotu na určenie termínu pojednávania a neoboznámil ju so zmenou v zložení senátu.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľka podala sťažnosť, ako i konanie týmto výrokom predchádzajúce a zistil, že táto je dôvodná.

Podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona súd môže odsúdeného podmienenčne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu

odňatia slobody.

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmienečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 66 ods. 3 Trestného zákona ak odsúdený má vykonať viac trestov odňatia slobody, odsúdený môže byť podmienečne prepustený najskôr po výkone súčtu pomerných častí uložených trestov podľa odseku 1 písm. a) až c), § 67 ods. 1 a 2 a celého zvyšku trestu podľa § 68 ods. 2.

Podľa § 415 ods. 2 Trestného poriadku o podmienečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody osoby odsúdenej za zločin po výkone jeho polovice súd rozhoduje len na návrh riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva.

Súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, je oprávnený prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie, vrátane podmienečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody (§ 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov).

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že na podmienečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody odsúdený nemá automatický nárok. K podmienečnému prepusteniu odsúdeného môže súd pristúpiť len ak vykonané dokazovanie vedie k spoľahlivému záveru, že u odsúdeného boli splnené zákonom stanovené podmienky, a to tak formálneho, ako aj materiálneho charakteru. Formálnou podmienkou podmienečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je vykonanie zákonom stanovenej časti uloženého trestu. Materiálnymi podmienkami je potrebné rozumieť v prvom rade preukázanie polepšenia odsúdeného a v druhom rade preukázanie skutočností, že je možné od odsúdeného dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Z hľadiska posúdenia dotknutého trestného činu ako prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu vo vzťahu k podmienke výkonu určitej časti trestu pri podmienečnom prepustení (§ 66, § 67 Trestného zákona) je rozhodujúca právna kvalifikácia podľa cudzieho rozhodnutia (a týmto rozhodnutím kvalifikačne použitého zákona iného štátu), ktoré bolo uznané príslušným súdom Slovenskej republiky, a to z hľadiska kritérií uvedených v § 10 a v § 11 Trestného zákona (forma zavinenia a trestná sadzba trestu odňatia slobody). Ak však súd upravil (znížil) trvanie trestu postupom podľa § 17 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. v znení zákona č. 344/2012 Z. z. alebo postupom podľa § 517 ods. 1 Trestného poriadku, pri kategorizácii trestného činu je rozhodujúca trestná sadzba spojená s použitým ustanovením osobitnej časti Trestného zákona (publikované rozhodnutie č. 13 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2016).

Používajúc vyššie uvedené kritériá v prípade odsúdenia rozsudkom Krajského súdu v Brne z 24. mája 2013, sp. zn. 53 T 1/2013 v spojení s uznesením Vrchného súdu Olomouc zo 6. novembra 2013, sp. zn. 3 To 103/2013, je potrebné trestné činy, zo spáchania ktorých bola odsúdená uznaná vinnou, posúdiť ako zločiny. Konanie odsúdenej bolo totiž uznaným rozhodnutím právne kvalifikované ako trestný čin vydierania podľa § 175 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákonníka Českej republiky, teda ako úmyselný trestný čin, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere od piatich do dvanástich rokov v štádiu pokusu podľa § 21 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky a zbiehajúci sa trestný čin lúpeže podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 Trestného zákonníka Českej republiky, teda taktiež ako úmyselný trestný čin, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere od ôsmich do pätnástich rokov v štádiu pokusu podľa § 21 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky a trestný čin neoprávneného zaobstarania, falšovania a pozmeňovania platobného prostriedku

podľa § 234 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákonníka Českej republiky, teda úmyselný trestný čin, za ktorý je možné uložiť podľa Trestného zákonníka Českej republiky trest odňatia slobody v rozmedzí od piatich do desiatich rokov.

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 14. novembra 2017, sp. zn. 2 T 62/2010 bol odsúdený uložený trest za trestný čin podielníctva podľa § 251 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005), trestný čin pozbavenia osobnej slobody podľa § 232 ods. 1 Trestného zákona (zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005) a trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona (zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005).

Podľa § 437 ods. 1 Trestného zákona (zákona č. 300/2005 Z. z.) ak je potrebné určiť, či trestný čin podľa zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov vykazuje znaky prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu podľa tohto zákona, použijú sa ustanovenia § 10 a § 11 tohto zákona v závislosti od formy zavinenia a trestnej sadzby uvedenej v zákone č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov.

Podľa § 232 ods. 1 Trestného zákona (zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005) za trestný čin pozbavenia osobnej slobody je možné uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od troch do ôsmich rokov, podľa § 235 ods. 2 Trestného zákona (zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005) je možné za trestný čin vydierania uložiť trest odňatia slobody od dvoch do ôsmich rokov a podľa § 251 ods. 1 Trestného zákona (zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005), teda za trestný čin podielníctva je možné uložiť trest odňatia slobody až na dva roky.

Vo všetkých troch prípadoch ide o úmyselné trestné činy. Vzhľadom na vyššie uvedené trestné sadzby v prvých dvoch prípadoch ide o zločiny, v treťom prípade o prečin.

To potom znamená, že v prejednávanej veci sa pre naplnenie formálnych podmienok pre podmienené prepustenie odsúdený z výkonu trestu odňatia slobody v zásade vyžaduje výkon dvoch tretín. Vzhľadom ale na to, že návrh na podmienené prepustenie odsúdený z výkonu trestu odňatia slobody podal riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody s návrhom na uloženie kontroly technickými prostriedkami, pričom odsúdená doposiaľ nebola vo výkone trestu odňatia slobody, pre naplnenie formálnych podmienok pre podmienené prepustenie odsúdený z výkonu trestu odňatia slobody sa v súlade s ustanovením § 66 ods. 1 písm. c) Trestného zákona vyžaduje výkon jednej polovice uloženého trestu.

Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 66 ods. 3 Trestného zákona pre konštatovanie splnenia formálnych podmienok pre podmienené prepustenie odsúdený z výkonu uložených trestov odňatia slobody bolo v prejednávanej veci potrebné, aby odsúdená vykonala v súčte osem rokov a tri mesiace.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že odsúdená vykonáva dva postupne uložené tresty.

Súd prvého stupňa však mal k dispozícii len spis Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6 Ntc 12/2014, nie však aj Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2 T 62/2010, čo znamená, že nemal dostatok skutkových podkladov, preto aby mohol vo veci zákonne rozhodnúť.

Pre posúdenie splnenia, či už formálnych podmienok rozhodovania o návrhu na podmienené prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody spočívajúcich v uplynutí zákonom stanovenej časti uloženého trestu alebo podmienok materiálnych, teda či odsúdený preukázal polepšenie a možno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, je nevyhnutné, aby sa súd oboznámil s obsahom tých spisov, na podklade ktorých bol odsúdený uznaný vinným zo spáchania všetkých trestných činov, na ktoré sa vykonávaný trest vzťahuje (primerane R 62/1965). Len rozsudok navyše skrátený, neobsahujúci odôvodnenie, ktorý mal súd prvého stupňa k dispozícii, pre vyššie naznačené posúdenie naozaj nestačí.

Za účelom spoľahlivého posúdenia splnenia formálnych podmienok pre podmienené prepustenie odsúdenej z výkonu trestu odňatia slobody bolo potrebné, aby Krajský súd v Trnave po zabezpečení si aj spisu Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2 T 62/2010 na verejnom zasadnutí konanom o návrhu riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Nitra na podmienené prepustenie odsúdenej prečítal aspoň uznesenia o započítaní dôb obmedzenia osobnej slobody, zadržania, výkonu väzby a trestu odňatia slobody tak v Slovenskej, ako aj Českej republike.

Pokiaľ ide o posúdenie splnenia materiálnych podmienok pre podmienené prepustenie odsúdenej z výkonu trestu odňatia slobody Krajský súd v Trnave v prvom rade opomenul, že odsúdená významnú časť trestu odňatia slobody od 2. júna 2010 do jej vydania na územie Slovenskej republiky 15. apríla 2015, teda štyri roky, desať mesiacov a dvanásť dní (so započítaním výkonu väzby) vykonala v Českej republike. Na území Slovenskej republiky ku dňu rozhodovania súdu prvého stupňa vykonala štyri roky, dva mesiace a päť dní. Pritom pri posudzovaní splnenia materiálnych podmienok pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je potrebné skúmať celú dobu výkonu trestu odňatia slobody.

Z uvedeného je zrejmé, že na to, aby mohol súd prvého stupňa jednoznačne posúdiť, či odsúdená splnila aj materiálne podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 66 ods. 1 Trestného zákona, bolo nevyhnutné vyžiadať si aj hodnotenie osoby odsúdenej z ústavov na výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody v Českej republike, keďže práve tam odsúdená vykonala významnú časť uloženého trestu odňatia slobody. Hodnotenie osoby odsúdenej len počas výkonu trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky, nie je pre tento účel postačujúci.

Vo vzťahu k posúdeniu splnenia materiálnych podmienok podmieneného prepustenia odsúdenej z výkonu trestu odňatia slobody, súd v tejto súvislosti ďalej skúma, či u odsúdenej došlo k polepšeniu, teda, či u nej prebehol proces vnútornej premeny jej osobnosti oprávňujúci „nádej“, že odsúdená v budúcnosti povedie riadny život, v rámci čoho musí zvážiť aj závažnosť a povahu trestných činov, ktorých sa vykonávaný trest týka, plnenie si povinností a správanie sa odsúdenej vo výkone trestu odňatia slobody v kontexte jej doterajšieho spôsobu života, charakteru jej osoby, povahových vlastností a jej postoja k spáchanej trestnej činnosti, ktoré je možné zistiť z hodnotenia odsúdenej ústavom, v ktorom vykoná alebo vykonávala trest odňatia slobody, väzby, jej charakteristik, posudkov a podobne, ktoré sú obsiahnuté aj v spomínaných spisoch tak, aby súd mal dostatočný podklad pre zistenie, či je možné od odsúdenej reálne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Ako to už bolo vyššie uvedené, polepšenie je vývojový proces vnútornej premeny páchatelovej osobnosti, ktorý sa navonok prejavuje v jeho správaní. Dobré správanie odsúdenej vo výkone trestu odňatia slobody však samé o sebe automaticky neznamená, že sa odsúdená polepšila, pretože môže byť aj len prejavom vonkajšej adaptácie odsúdenej na prostredie väznice, nie o náznak skutočných zmien osobnosti odsúdenej. Dosiahnutý stupeň nápravy je preto potrebné posudzovať nielen podľa správania sa odsúdenej vo výkone trestu odňatia slobody, ale je nutné skúmať, či sa odsúdená zbavila záporných vlastností, charakterových čŕt, sklonov a zlých návykov, ktoré ju viedli k spáchaniu trestného činu, za ktorý bola odsúdená, alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu trestný čin spáchať (primerane R 37/1973).

Súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia konštatoval, ako to už bolo vyššie uvedené, že pri svojom rozhodovaní zohľadňoval aj skutočnosť, či sa odsúdená zbavila všetkých záporných vlastností a sklonov, ktoré u nej viedli k spáchaniu trestnej činnosti, za ktorú uložený trest vykonáva, a či sa podmienkam výkonu trestu neprispôsobila len formálne. Zohľadňoval ďalej osobu odsúdenej, jej predchádzajúci život, závažnosť spáchaných trestných činov, spôsob spáchania, pohnútky k trestnej činnosti. Pritom mal dôvodné pochybnosti o tom, či možno od odsúdenej očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Súd prvého stupňa však už neuviedol aké konkrétne záporné vlastnosti, či charakterové črty viedli u odsúdenej k spáchaniu trestnej činnosti, za ktorú uložené tresty teraz vykonáva a dokazovanie v tomto smere nevykonával.

Dokazovanie nevykonalo ani v smere, či už doterajší výkon trestu odňatia slobody v dostatočnej miere prispel k zmene týchto záporných vlastností či charakterových čŕt, ktorá by svedčila o dosiahnutom stupni nápravy, teda o polepšení odsúdenej. Správa ústavu na výkon trestu odňatia slobody informácie v tomto smere neobsahuje a v tomto smere nebol vypočutý ani pedagóg prítomný na verejnom zasadnutí konanom o návrhu riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Nitra na podmienené prepustenie odsúdenej z výkonu trestu odňatia slobody. Pokiaľ by pedagóg príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody, a to ani s ohľadom na program zaobchádzania s odsúdenou, uspokojivým spôsobom nezodpovedal otázku, aký stupeň nápravy odsúdená dosiahla, respektíve v akom rozsahu sa polepšila, teda či u nej prebehol vývojový proces vnútornej premeny jej osobnosti, bude nutné zvážiť vykonanie znaleckého dokazovania na posúdenie tejto otázky.

Až po doplnení dokazovania v naznačenom smere bude môcť Krajský súd v Trnave uzavrieť, či u odsúdenej boli splnené formálne podmienky pre jej podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, a či odsúdená plnením svojich povinností vo výkone trestu a svojím správaním skutočne preukázala polepšenie a či možno od nej v budúcnosti očakávať vedenie riadneho života.

Vo vzťahu k sťažnostným námietkam odsúdenej je nutné konštatovať, že je pravdou, že súd prvého stupňa o návrhu riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Nitra na podmienené prepustenie odsúdenej z výkonu trestu odňatia slobody nerozhodol v lehote šesťdesiatich dní vyplývajúcej z ustanovenia § 415 ods. 4 Trestného poriadku. Nedodržanie tejto lehoty však vplyv na správnosť napadnutého rozhodnutia nemalo a konajúci senát rozhodoval v zložení vyplývajúcom z Rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave na rok 2019.

Na základe uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnuté rozhodnutie zrušil a súdu prvého stupňa uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.